
Mimoevropan v Evropě

„Postaráš se o něj?“ řekl Daniel a napil se kávy.

„Já mám jednání,“ odpověděla Maya a nasypala si do jogurtu müsli.

„A já mám natáčení,“ na to Daniel. „Krom toho ses mu včera večer tak vtírala, že tu prostě musel zůstat.“

„Ale ty jsi s ním o dovolené chodil po pláži...“

„Protože jsi na mě pro samé olejové masáže neměla čas.“ Daniel postavil hrnek na kuchyňský stůl tak prudce, až káva vychlístla.

„A kdo se po návratu holedbal, že se skamarádil s buddhistickým mnichem?“ blýskla po něm Maya očima zpoza misky s jogurtem.

„Jen proto nám tu svatební ceremonii uspořádal. Jinak by svůj chrám pro nic takového nepropůjčil.“

„Pro něco takového?“ Maya se zarazila a podívala se na Daniela očima jako škvírky. „Takhle ty mluvíš o nejkrásnějším dni mého života?“

„Ty jsi chtěla svatbu, srdíčko,“ pravil Daniel důrazně hořkosladce, „ty jsi chtěla mnicha. Teď ho máš.“ Ještě jednou se napil kávy, zbytek vylil do dřezu, poslal Maye dvě přehnaně sladké vzdušné pusinky a ještě z chodby jí přál „pěkné Osvícení“.

„Jenže tys ho pozval,“ volala za ním Maya. S ohledem na mnicha volala tlumeně. Věděla, že ji Daniel už neslyší. Pitomec, pomyslela si, a smířila se s osudem.

Opatrně zaklepala na dveře hostinského pokoje. „Jste vzhůru, milý mnichu?“ Naslouchala, pak zaslechla šramot a o krok ustoupila.

„Ano? Prosím?“ ozval se mnich zpoza dveří.

„Chtěla jsem vám ukázat město,“ řekla Maya. Znejistělo ji, že host dveře neotevřel.

„To budu moc rád,“ odpověděl Ctihodný. Jeho hlas zněl vřele a přátelsky.

„Ale jděte, prosím, napřed a počkejte na mě dole.“

Maya se chtěla zeptat, proč by měla čekat dole, v zimě a sněhu, ale mnich svou prosbu ještě zopakoval, a tak si vzala tmavý kabát, který nosívala v zimě vždycky, když měla termín u soudu. Sešla po schodech a čekala venku, jako by nikdy nedělala nic jiného než poslouchala, co po ní chce nějaký mnich.

„Není vám zima, Ctihodný?“ zeptala se, když už po minutě vyšel ven, jen s rouchem přes rameno, jako by to byla kombinace bundy a šály.

„Nikoli, milá Mayo, já si chladu užívám, jako si člověk užívá okolností, které jsou mu nové.“

Maya viděla bosé nohy v žabkách, a užuž chtěla poznamenat, že tomu moc nevěří. Ovládla se však a nic neřekla, dokonce ani nezavrtěla hlavou.

„Tak dobře,“ řekla. „Co byste řekl malé okružní jízdě po městě?“

Zamířila ke garáži, kde stála obě jejich auta, její malý angličák a Danielův starý citroen. Zvolila delší cestu, vedoucí přes jejich čtvrt.

„Tohle je Grindel,“ vysvětlovala. „Není tak docela jasné, odkud ten název pochází, ale v Hamburku tuhle čtvrt každopádně zná každý.“ Zastavila se a ukázala na ceduli. „Tohle je hlavní, jmenuje se Grindelhof. Tady máme obchůdky, malé kavárny a příjemné restaurace. Tamhleto vzadu patří k univerzitě, na druhé straně je kino Abaton, a tady v těch uličkách je ještě pár dalších obchodů, například krám naší sousedky, té, co nám včera vypo-mohla s tou neloupanou rýží.“

Mnich kývl a pozorně se rozhlížel. Té dobré ženě určitě musí zajít poděkovat.

„Dobré ráno, pane Schahpoure,“ zavolala Maya na menšího pána s tlustými brýlemi a třídním vousem. „To je náš Íránec,“ řekla mnichovi. „Má to nejlepší ovoce vůbec.“

Muž na Mayu vlídně kývl a sepsal ruce před srdcem na pozdrav mnichovi.

Z kavárny vyšel plešatý muž a zavolal: „Namaste.“

Tak se sice zdraví hinduisté v Indii, nicméně mnich vycítil přátelský zá-měr pozdravu a odpověděl srdečným: „Ayubowan.“

„Máme tady všechno, co je potřeba,“ řekla Maya, „dokonce i jógové stu-dio, které člověk zas až tak nepotřebuje.“

Mnich by rád řekl něco o důležitosti jógy, také by rád šel trochu pomaleji, rád by si lépe prohlížel ty lidi, ale cítil, že Maya má jaksí naspěch.

Jeho hostitelka odbočila do postranní uličky, zastavila se před jedním moderně působícím domem, otevřela těžká automatická vrata a zamířila dolů po tmavém nájezdu.

Pak se zarazila, když si všimla, že za ní mnich nejde.

„Žádný strach,“ řekla, „to jsou jen garáže.“

Ctihodný mnich Siri vskutku nebyl ustrašený, ale to Maya nemohla tušit. Přísně však dodržoval buddhistická pravidla. A k nim patří určitý odstup od ženských tvorů. Mnich by s nimi neměl být o samotě. Ne v jednom pokoji, ani ne v jednom bytě, a také ne v temném sklepe. Proto Mayu také předtím nepustil do svého pokoje, ale požádal ji, aby na něj počkala dole.

„Milá Mayo, co bychom tam dole pod domem měli dělat?“ zeptal se mnich. Dál stál na ulici, a Maya se na něj dívala z polotmy výjezdni rampy. Slovo „garáže“ mu nic neříkalo.

„Tamhle vzadu stojí moje mini,“ odpověděla Maya. Když si všimla, jak se na to mnich zatvářil, dodala: „Moje auto. Bez auta nebude projížďka městem.“

Mnich potlačil povzdech. Je na to město tolik zvědavý. A Maya je naprosto bezelstná osoba, s dobrými úmysly. Ale teď s ní musí jít sám do tohoto sklepení, do té garáže, a pak, což je ještě horší, se bude muset posadit k ní do auta. Sám. Váhal. Rád by teď chvíli meditoval, aby se poradil se svým vnitřním Buddhou.

„Dobré ráno, Mayo.“ Jasný hlas z hlubin garáže.

Maya se otočila.

„Dobrý den, Hansi, dobrý, Karlo.“ Maya volala na starší pár. Mnich ty lidi teď už také viděl, nejprve si všiml rudě nabarvených vlasů té dámy. Nejspíš vešli do sklepa nějakými dveřmi uvnitř domu, a teď mířili k autu. Rozsvítilo se řezavé světlo zářivky.

Už nejsem s Mayou sám, uvědomil si mnich. Copak Buddha neříkal, že náhoda neexistuje? Objevení tohoto páru je jistě znamení.

Vyкроčil tedy po rampě dolů do garáže.

Ti dva nastoupili do staršího automobilu, vycouvali a vyjeli na ulici. Maya nasedla do malého zeleného vozu se zeleně tónovanými okny. Mnich se překvapeně díval, jak se otevřelo okénko spolujezdce. Jakoby neviditelnou rukou, pomyslel si.

„Pojďte, milý mnichu,“ vyzvala ho Maya. „Já vám nic neudělám.“ Když si uvědomila, že se mnich nezasmál, ta poznámka ji zamrzela. To jsem asi

přehnal, říkala si a dělala, že něco hledá v přihrádce, aby překlenula čas, kdy mnich zjevně bojoval sám se sebou. Vůbec ji nenapadlo, že by mohl mít strach z jízdy autem. V Balapitiji s ním přece jezdili *tuktukem*. Jízda těmito plechovkami na třech kolech se jí zdála být nesrovnatelně víc nebezpečná než projížďka po Hamburku.

„Milá Mayo,“ začal mnich, aby jí situaci vysvětlil, ale v tom zhaslo světlo. Ne, tato podzemní garáž rozhodně není to správné místo na to, aby Maye vysvětloval pravidla, podle nichž se jako mnich řídí.

Sebral se, řekl si, že člověk nemůže být zkrátka mnichem pořád, a vykročil k autu. Maya mu zevnitř otevřela dveře spolujezdce.

„Mohu sedět vzadu?“ zeptal se mnich.

Maya se na něj zmateně podívala. On to asi jinak nezná, v *tuktuku* se koneckonců také vždycky sedí vzadu. „No jistě, Ctihodný.“ Sklopila opěradlo a mnich se posadil na zadní sedadlo.

Podivný tedy trochu je, pomyslela si Maya, zařadila a rychle vyjela na ulici. Musí sebou hodit.

„Joj,“ zvolal mnich, srdečně se u toho však smál. „Kampak tak rychle?“

„Ukážu vám město, tedy aspoň řeku Alster, promenádu Jungfernstieg, projedeme kolem přístavu, a pak pojedeme k soudu. Reeperbahn asi vynecháme, počítám, že čtvrť červených luceren vás tolik nezajímá.“

„Aha, Sankt Pauli!“ Znělo to, jako kdyby mnich zdravil starého známého.

Maya si posunula zpětné zrcátko, aby mu viděla do obličeje. „Odkud znáte Kiez?“

„Už jsem o tom slyšel, jen slyšel,“ řekl mnich, nepovažoval však za vhodné vyprávět o svém klášterním bratru Kandakovi v průběhu vyjížďky po městě. Na to je třeba času a klidu.

Dost podivný mnich to je, pomyslela si znovu Maya a zařadila se do provozu na Grindelallee.

Ctihodný mnich Siri dosud nikdy nebyl u žádného soudního jednání. Ted tu u obvodního soudu Hamburk-Střed jako oranžová skvrna mezi bledými důchodci v šedých bundách a kabátech seděl na lavici pro přihlížející a fascinovaně sledoval, jak se právní zástupkyně Maya Meyerdingová snaží před

trestem odnětí svobody uchránit podivného, asi tak padesátiletého muže. Ctihodný mnich to považoval za nesmírně zajímavé.

Muž na lavici obžalovaných měl zjizvený obličej a dlouhé vlasy, sčesané do ohonu. Byl obviněn, že se vloupal do nějakého auta. Zjevně šlo o velmi drahý a velmi rychlý vůz. A majitelka toho muže přistihla při činu. Obviněný přesto prohlašoval, že je nevinný, a vykládal něco o nedorozumění.

Jeden důchodce mezi přihlížejícími se tomu hlasitě smál, až ho soudce musel napomenout. Maya se teď ptala té ženy: „Viděla jste, jak obžalovaný otevřel dveře vašeho vozu?“

„Ne, na to se nepamatuju,“ řekla žena. Byla silně nalíčená. Měla na sobě velmi přiléhavé džíny a velmi vysoké kozačky. Kalhoty měly na stehnech a na hýždích velké díry. Mnich přemítal, jestli si ta žena snad nemůže dovolit celé kalhoty, anebo jestli se to tu tak nosí. Už vůbec si nedovedl představit, jak na těch vysokých podpatcích vůbec může chodit.

„Ale přistihla jste obžalovaného, jak si sedá za volant?“ ptala se Maya.

„Nejsem si jistá.“

„Tenkrát jste ho policii popsala. Cituji: Chlap jak hora, vlasy na máničku, hrůza ksicht.“

„To nejsem já,“ ozval se obžalovaný dotčeně. Důchodce se dal znovu do smíchu, soudce napomenul „pana Wulfa“, zatímco Maya na něj sykla: „Ticho, jinak to složím!“

Věcně ke svědkyni pak řekla: „Poznala jste ho v kartotéce. Poznáváte ho i teď?“

„Nejsem si jistá.“

„Ano nebo ne?“

„Tak ne.“

Maya se obrátila na soudce. „Pane předsedo, to mi stačí.“

Soudce se svědkyně ještě dotázal na to i ono, pak se soud odešel poradit a mnich vyšel na chodbu, kde stála Maya se svým klientem.

Maya si Ctihodného všimla a mávala na něj. Když už chce pan mnich poznat Německo, neměla by mu upírat fenomény, jako je Ronni.

„Milý mnichu, to je můj zcela nevinný mandant, pan Wulf.“

Mnich se poklonil před Mayou a se sepjatýma rukama a skloněnou hlavou se obrátil k muži v kožené bundě.

„Ctěný obžalovaný, zdravím vás ve jménu trojitého klenotu, Buddhy, dhammy a sanghy.“

No ten je ale pěkně praštěnej pavlačí, pomyslel si Ronni, neřekl však nic. „Milý mnichu, na případě Wulf tu hned poznáte jeden ústřední problém naší justice – že jurisdikce nemá nic společného se spravedlností.“

No potěš, blesklo hlavou Ronnimu. Moje vlastní advokátka mě má zjevně za viníka. Nemůže to tak nechat: „Hele, paní advokátko, to je...“

Maya se na něj podívala tak, že zmlkl.

„Já nevím, proč si poškozená nevzpomíná,“ obořila se na něj, „a ani to vědět nechci. Jenom vím, že to s vámi nedopadne dobře, pane Wulfe. Jste naprosto nepolepšitelný.“

Ctihodný mnich dosud téměř nic neřekl. Dnes ráno velmi brzy sám pojedl rýži, mladý pár snídal později. Když ho Maya vezla městem, pozorně naslouchal a díval se z okna. Nemluvil. Mayina poznámka o nepolepšitelnosti však hluboce odporovala buddhistickému obrazu člověka a donutila ho k námitce.

„I v nejhorším vězí dobré, milá Mayo,“ řekl a upřeně se podíval Ronnimu do očí, jako by tam hledal jiskru dobra. „V *Dhammapadě*, souboru Buddhových moudrostí, se píše: Ten, kdo se vymanil z nedbalosti a stal se bdělým, osvítl tento svět jako měsíc, jenž se vynořil z mraků. Kdo konal zlé skutky, ale pak je odčinil dobrými, osvítl tento svět jako měsíc, jenž se vynořil z mraků.“

Maya měla mnicha ráda, Buddhovu filozofii považovala za neobyčejně podnětnou, nicméně tento citát nemohla nechat bez komentáře.

„Buddha byl jistě velmi moudrý muž,“ vrtěla hlavou a dívala se na svého mandanta, „ale nad takovým jako je Wulf, by se uzoufal i on.“